

Pirmasis krikščionių kankinys

***Pagrindinė eilutė: „O Steponas, kupinas
tikėjimo ir jėgos, darė didelius stebuklus ir
ženklus tarp žmonių.“
Apaštalų darbai 6:8***

***Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Apaštalų darbai 6:7–10; 7:1–60***

Atrodo, kad Stepono kankinystė įvyko netrukus po Sekminių, po sparčios ankstyvosios Bažnyčios augimo laikotarpio. Tas taikos ir augimo laikotarpis parengė tikinčiuosius netrukus prasidėjusiems išbandymams. Stepono mirtis pažymėjo Bažnyčios persekiojimų pradžią ir parodė Kristaus pasekėjams skirtą raginimą išlikti ištikimiems net iki mirties. Apreiškimas Jonui 2:10

Iš pradžių išrinktas padėti tenkinti praktinius bendruomenės poreikius, Steponas pasirodė esąs žmogus, turintis išskirtinę dvasinę jėgą ir talentą. Jis apibūdinamas kaip „pilnas tikėjimo ir Šventosios Dvasios“ (Apaštalų darbai 6:5). Jo tikėjimas, meilė ir uolumas Viešpačiui padarė jį veiksmingu Tiesos liudytoju. Jo išmintis ir šventumo dvasia buvo tokios nepaprastos, kad jo priešininkai negalėjo sėkmingai su juo ginčytis. Apaštalų darbai 6:10

Nesugebėdami paneigti jo argumentų, priešai, remdamiesi melagingais ir iškreiptais liudijimais,

atvedė jį prieš Sanhedriną. Nors jam grėsė kaltinimas, galėjęs baigtis mirtimi, Steponas neparodė jokios baimės. Priešingai, jo veide atsispindėjo ramybė, tyrumas ir „“ pasitikėjimas Dievu. Pasakojime teigiama, kad visi, sėdėję taryboje, „matė jo veidą, tarsi tai būtų buvęs angelo veidas“ (Apaštalų darbai 6:15).

Stepono kalba tarybos akivaizdoje, užrašyta Apaštalų darbų 7:2–53, parodė tiek drąsą, tiek galias žinias apie Izraelio istoriją. Baigdamas jis aiškiai apkaltino klausytojus, kad jie priešinasi Dievui ir priiima atsakomybę už Jėzaus atmetimą. (Apaštalų darbai 7:51–53) Vietoj to, kad atgailautų, jie įsiutė. Steponas išliko tvirtas netgi tada, kai jų pyktis augo. Jam buvo suteiktas regėjimas apie dangiškąją šlovę, ir jis paskelbė, kad mato Jėzų stovintį Dievo dešinėje. Šis teiginys paskatino jo kaltintojus nutraukti teisimą ir nubauti jį užmėtant akmenimis. Ten buvo ir Tarsiečio Saulius, kuris pritarė šiam veiksmui. Apaštalų darbai 7:54–60

Mirdamas Steponas meldėsi tiek už save, tiek už tuos, kurie jį žudė, prašydamas, kad jų nuodėmės nebūtų jiems priskirtos. Šiuo poelgiu jis atspindėjo Kristaus dvasią. 60 eilutėje jo mirtis apibūdinama kaip miegas. Be abejonės, Steponas tikėjo prisikėlimu ir tuo, kad tinkamu laiku jis bus pažadintas iš mirties „miego“. Frazė „užmigo su savo tėvais“ Senajame Testamente pasikartoja beveik keturiasdešimt kartų ir reiškia mirties miegą.

Kai jį kankino Šėtonas, Jobas prašė atgaivos mirties miegoje iki prisikėlimo ryto, sakydamas: „Norėčiau, kad paslėptum mane kapo duobėje! Norėčiau, kad mane uždengtum, kol praeis tavo pyktis! Norėčiau, kad nustatytum laiką, kurį praleisiu kape, ir tada

mane vēl iškeltum!“ (Jobas 14:13) Jēzus patvirtino Jobo žodžius, sakydamas: „Visi, kurie yra kapuose, išgirs jo [Žmogaus Sūnaus] balsą ir išeis.“ Evangelija pagal Joną 5:28, 29

Štefano ištikimas liudijimas tapo pavyzdžiu vėlesniems tikintiesiems. Nors persekiojimai gali įgauti įvairias formas, raginimas ištikimai kentėti dėl Kristaus išlieka. Štefanas buvo pirmasis krikščioniškosios eros nugalėtojas, užfiksuotas Šventajame Rašte po Sekminių, kuris buvo pripažintas ištikimu ir turės dalį „pirmojo prisikėlimo“ (Apreiškimas Jonui 20:6). Tegul jo gyvenimas ir mirtis mus padrąsina kalbėti maloningai, stovėti drąsiai ir laikyti akis nukreiptas į Viešpatį.